

De
Moslimslachter

De
Moslimslachter

William Heutink

Schrijver: William Heutink
Coverontwerp: Brave new books.
ISBN: 9789402148053
© William Heutink

<1>

Het zonnetje scheen langs de boomtoppen op zijn gezicht. Merels zongen naar de vrouwtjes en de lucht was aangenaam warm. Wie kon hem wat doen vandaag. Hij maakte elk seizoen mee vanuit het zelfde perspectief. Hij liet de taferelen aan zich voorbij trekken. Achter de bomen lag een straat met huizen van gele stenen. Een straat van een nieuwbouwwijkje. Links ervan was een park. Dat park was het overblijfsel van een oud bos dat er al stond toen hier nog niemand woonde. Er heerste rust. Heel soms een autoportier die dichtsloeg. Verder alleen vogels.

Het meisje dat naast hem kwam zitten rook lekker vond hij. Een zoete goedkope lucht van wat voor rozen door moest gaan hing als een aura om haar heen. "Moet je naar school?" vroeg Herman, die relaxed op het rode bankje zat. Het meisje zei dat ze een sollicitatie had. Een tweede gesprek alweer. Veel brieven en mails had ze al verstuurd maar ze kreeg weinig bemoedigende berichten. Ze wilde graag in een winkel werken, maakte niet uit in wat voor winkel als het maar met lingerie of parfum ofzo was. Of kleding. Sieraden mocht ook wel. Het meisje kwam bij Herman niet als snuggerste uit de bus maar ze had een lief koppie. Hij zag haar wel bij zo'n winkeltje waar veel jonge meiden hun prullaria kopen, van die plastic of metalen spulletjes. Toen de trein er aan kwam stond ze op en liep voor Herman langs. "Succes." zei hij tegen het meisje en ze bedankte hem met een schuchter lachje. Met piepende, krijsende remmen stopte het gevaarte voor zijn neus. Ongeveer vijftien mensen stapten uit. Het meisje huppelde de trein in.

Ergens scharrelde een heggemus in de lage bosjes. Het beestje liet af en toe zijn zenuwachtige gepiep horen. De heerlijke voorjaarszon won aan kracht en het rook naar

gemaaid gras. Herman zat een tijdje weg te dromen en een man van in de veertig kwam het perron op. Herman keek naar de man en knikte naar hem. Toen de man naast hem stond vroeg deze of hij nog lang moest wachten voor de volgende trein. "Elk half uur komt er eentje voor elke richting dus het duurt nooit lang" lachte Herman.

"Oh, gelukkig. Ik moet een aansluiting hebben naar het vliegveld maar je weet het nooit. Ik ga altijd extra vroeg weg maar dan nog weet je nooit zeker of het lukt. Met de auto vind ik ook niks, je bent dan weer veel parkeerkosten kwijt en die kan ik ook voor leukere dingen gebruiken."

"Vliegt u veel?"

"Ja, ach wat is veel. Elke maand twee tot vier keer. Anderen vliegen elke dag maar het is mij meer dan genoeg zo. Ik vind het net Russische roulette." lachte de man. "Je weet nooit of je uit de lucht wordt gehaald of dat je veilig aankomt." Een kauwtje landde op het perron en ging speuren naar voedsel.

"Vliegt u naar de zelfde bestemming of naar verschillende?"

"Voornamelijk naar Los Angeles en Athene maar ook wel eens naar andere plaatsen. Ik ben het vliegen wel een beetje zat maar het gaat nog. Telkens weer dat wachten en die controles, ik ben er wel een keer klaar mee."

Er kwam een mooie vlotte meid aan lopen. Herman keek hoe haar eindeloos lange benen onder haar fraaie jurk uit kwamen. Met stevige tred liep ze over het perron. Een prachtig gezicht nam het zonlicht op en straalde nog eens extra door haar vriendelijke lach. Herman had niet de moed om een praatje te maken maar keek af en toe eens naar haar. "Zeldzaam." zei de man die het vliegen wel gezien had.

De trein opende een mond en kotste vijf irritante, blowende pubers uit die te veel kabaal maakten. Herman had een hekel aan dat volk. Ze stonken en maakten ergerlijke opmerkingen naar iedereen die ze toevallig tegen kwamen. Hij had eens in

een trein gezeten waarbij zo'n roedel binnen schoof en een hoop herrie ging schoppen. Toen een vrouw moedig vroeg of het wat rustiger kon antwoorden de heren dat ze dan maar eerste klas moest gaan zitten. Bij het volgende station verlieten de herrieschoppers de trein en Herman ook. Eenmaal buiten scholden ze die vrouw voor van alles en nog wat uit terwijl zij nog binnen zat. Herman vroeg waar dat goed voor was waarop de heren toen ook tegen Herman begonnen te schelden. En spugen. Dat moet je bij Herman niet doen. Voor schelden haalt hij z'n schouders op maar ga geen gekke dingen doen. Voor dat de rest van de groep kon beginnen te lachen lag de spuger al gestrekt. De beginnende lach verdween onmiddellijk van de baby gezichten en één van hen wilde naar Herman uithalen maar de vuist van Herman was al op het borstbeen van de onwetende, dappere holbewoner beland. Het gastje vloog anderhalve meter naar achteren en hapte naar adem. Herman zei dat ie voortaan altijd in hun buurt zou zijn en dat ze zelf konden beslissen hoe hun dag er uit zou zien. De ongedeerde overige jongens stonden met open mond van ontzetting en beloofden zich voortaan koest te houden. Helaas voor Herman had dat toen wel een staartje. Iemand had de politie er bij geroepen en het gedrag van Herman werd door de gezagdragers niet gewaardeerd. Hij stond toen bij de politie in de boeken.

Nu kwam er dus weer zo'n groepje aan en Herman keek ze na zoals Clint Eastwood kon kijken.

De mooie vrouw stapte in en de man liep achter haar aan en gaf Herman een knipoog.

"Goede reis." zei Herman met een tevreden glimlach.

Op deze manier verzamelde Herman verhalen van allerlei mensen. Hij was hier regelmatig te vinden. Een half uur van de rust genieten, dan was er weer een trein die mensen met verhalen bracht of haalde. De mensen die de trein bracht

waren meestal meteen vertrokken maar de mensen die mee gingen zaten vaak wel even. Daar kwamen de meeste verhalen vandaan. Soms een groet. Soms een heel persoonlijk verhaal. Alles er tussen in was mogelijk. Het nieuws hoefde hij thuis ook niet te volgen; hij wist na een bezoekje aan het station genoeg.

“Ben je uitgekeken?” vroeg Martine terwijl ze op blote voeten op het terras achter thuis de strijk stond te doen.

“Als ik naar jou kijk, raak ik nooit uitgekeken.” lachte Herman die inderdaad nog nooit was uitgekeken op zijn vrouw. Ze was een mooie verschijning van begin dertig en hield van Herman om wie hij was. Nou klinkt dat behoorlijk cliché maar om van Herman te houden moest je uit speciaal hout zijn gesneden.

Herman was geen standaard kerel als die al bestonden maar hij was een man die in zoverre een apart leven had dat menig mens er over sprak of in ieder geval er zijn of haar eigen gedachten over had. Hij ging bijvoorbeeld zelden de deur uit op vaste tijden. Dit veroorzaakte al dat mensen dachten dat hij geen werk had. Als hij al de deur uit ging was dat vaak alleen om te voet naar het stationnetje te gaan of om ergens een stuk natuur op te zoeken. Soms ging Martine met hem mee. Ze ging nooit met hem naar het station. Daar ging hij naartoe als hij alleen was. Martine ging mee naar de natuur. Herman had zijn eigenaardigheden. Hij dacht veel na over dingen en las zich het apezuur. Voor veel mensen in zijn omgeving was hij geen aangename gesprekspartner omdat hij er vanuit de optiek van de gesprekspartner vaak een “rare mening” op na hield. Herman had niet de kunst eigen gemaakt van politiek antwoorden. Wanneer men hem iets vroeg kreeg je een antwoord gebaseerd op kennis. Voor mening was geen plaats. Dat was wel eens ongemakkelijk want zo had je weinig te discussiëren. Wat hij wel had geleerd was om zich afzijdig te houden. Wanneer mensen aan het lullen waren en hij had geen zin om mee te doen droomde hij weg en had hij herinneringen of fantasieën die hem meer plezier gaven dan het gepraat. Bij Martine kon hij zichzelf zijn. Ook toen hij die twee branieschoppers had gevloerd had hij Martine meteen

verteld wat er was gebeurd. Niet uit trots of stoerheid, nee, gewoon, hij had dat meegemaakt en deelde dat met zijn vrouw. Hij voelde bij haar geen enkele drempel of rem. Zij had hem altijd geaccepteerd en hij haar. Hoewel ze beide andere interesses hadden en een andere manier van leven leverde dit stel het bewijs dat verschillende mensen een prachtige aanvulling op elkaar konden zijn.

Herman kwam uit een arbeiders gezin. Zijn vader had zich op gewerkt van eenvoudige arbeider naar een leidinggevende in zijn werkgebied en verdiende een redelijk goed salaris, mede doordat hij toeslagen kreeg voor onregelmatige diensten. Herman had het altijd moeilijk gevonden dat zijn pa op maandagen om een uur of vier, vijf in de ochtend vertrok. Hij hoorde hem altijd weggaan, hoe stil zijn ouders ook probeerden te doen. De man bleef dan een hele week van huis om op vrijdag, aan het eind van de middag thuis te komen. Dat was voor Herman een fijn moment. Ze dronken dan samen wat aan de keukentafel en het was dan echt gezellig. De rest van het weekend stond in het teken van de tuin en boodschappen terwijl de zondag een saaie dag was. Meestal tenminste. Zijn moeder was een eenvoudige maar lieve moeder en zij was er altijd. Wanneer hij uit school kwam of ergens naar toe moest was ze er. Hij speelde veel met vriendjes in de buurt. Later speelde hij in de harmonie en zo werd zijn interesse voor muziek gewekt. Herman verheugde zich op de lessen en de repetities en kwam altijd enthousiast thuis. Hij besloot muziek te gaan studeren en daar beleefde hij een mooie tijd. Hij ontwikkelde zich als een serieuze student in die zin dat hij graag las, veel wilde weten en zoveel mogelijk uit z'n studietijd wilde halen. Toen de studie er op zat had hij al wat kleine jobs in die wereld maar niet genoeg om van te leven. Hij zocht naar andere manieren om aan geld te komen en vond na enig zoeken wat andere jobs bij verschillende bedrijven. Meestal wat in de handel.

Het bevredigde hem voor geen meter maar met zijn studie had hij pech gehad; hij kon er geen werk mee krijgen. Met die handel had hij het snel gezien en had na verloop van tijd had hij een bedrijf opgericht waarmee hij mensen inhuurde en die voor iets minder geld liet doen wat hij zelf ook deed. Hij bedong bij de opdrachtgevers een wat hoger bedrag en het verschil kwam bij hem. Hij toverde het geheel om in een uitzendbureau en hield het vrij simpel. Hij wilde verder geen rompslomp. Hij had een aantal klanten en een flexibel aantal arbeiders. Zo kwam Herman aan zijn geld maar dat wisten de burens dus niet...

Martine kwam uit een rechtenfamilie. Vader was raadsheer geweest in een grote stad en moeder was advocate en had zich later voornamelijk beziggehouden met familierecht. Dat was na de tijd dat een advocaat nog een uitbinker kon zijn in een brede waaier. Naarmate het aantal advocaten toenam nam ook de specialisatiedrang toe. Martine was de middelste van drie kinderen en oudste van twee dochters. Haar jeugd was goed. Liefdevol, cultuurrijk en er werd hard gewerkt. Er werden regelmatig concerten bezocht en er werd veel gelezen. Toen de kinderen amper konden lezen werden de oude mythologieën al voor gelezen maar ook Tolkien lag op het nachtkastje. In de jeugd van Martine leefden sirenen, Walkuren en hobbits gewoon naast elkaar. Voorbeeld doet volgen dus Martine werkte ook hard. Daarnaast speelde ze verdienstelijk viool en piano en ze was als kind een uitbinker in hockey. Zwemmen deed ze naar eigen zeggen om het studiezweet af te spoelen. Haar broer, Arnoud, wilde zijn vader niet achterna maar kwam als rechercheur uit het nest en werkte zich op tot een verdienstelijk vakman die onderzoeken leidde naar terreuractiviteiten in binnen en buitenland. De jongste van de drie, Anne, ging studeren maar werd gespot door een castingbureau en vertrok vrij snel naar Amerika in de buurt van Los Angeles om daar als model haar

mooie lichaam te laten prijken op menig topblad. Ze trouwde daar met een acteur van redelijk statuur en woonde sindsdien in de heuvels van Beverly Hills vlak onder mulholland drive.

Er was in afkomst dus best een redelijk verschil maar Herman heeft in die zin geen moeite gedaan om Martine te vangen. Het gebeurde op een doordeweekse dag dat hij in al zijn onschuld een concert bezocht en na afloop in gesprek kwam met een paar leuke dames. Tot zijn verrassing hadden die meiden wat zinnigs te vertellen over het gespeelde en om vier uur de volgende morgen werden ze uit de kroeg gezet. Martine en Herman zagen elkaar daarna nog een paar keer zonder dat ze elkaar iets lieten merken maar iedereen kon zien dat ze knetter verliefd waren. Herman huurde op dat moment een appartementje in een straat niet ver van de concerttempel en Martine huurde samen met twee vriendinnen een etage in die stad. Herman worstelde in die tijd met werkzaamheden en stond op het punt de boel aan de kant te gooien om voor zich zelf te beginnen. Martine zou deze zomer beëdigd worden en had al een mooie plek aangeboden gekregen om zich verder te bekwamen.

In de drie jaar daarna leerden ze elkaar goed kennen en hun band was sterk. Herman kreeg zijn eerste successen en hij kon goed leven van zijn business. Martine, inmiddels aan de slag bij een oeroud kantoor, had haar eerste zaken en kreeg veel te doen. Het waren twee leergrage mensen en de passie voor elkaar groeide met de dag. Intellectueel vulden ze elkaar aan en leerden ze van elkaar en lichamelijk leerden ze elkaar ook elke dag beter kennen. Je zou kunnen zeggen dat de balans tussen lichaam en geest dik in orde was.

In het jaar dat Martine als “echte” advocaat aan de slag ging stonden de twee voor het altaar. De vader van Martine moest in het begin even slikken maar hoe meer ze elkaar zagen hoe beter ze het met elkaar konden vinden. Herman bleek een waardige gesprekspartner en vader een flexibele, open geest.